

Ztřeštěný víkend 2006

aneb

*...praštění lidé dělají
bláznivé věci...*

Ztřeštěný víkend

11. – 12.3.

Je tomu přesně týden, kdy jsme byli na prvním letošním oficiálním výjezdu, na výpravě Otevirání cest. Tehdy sice byl sněh, ale krásné počasí a relativní teplo. Tento víkend je tomu trochu jinak. Předně je to záležitost, kterou spunktovala Hanka. Dále jde o pozemní akci a do třetice, bude v prostředí, které nám není nejbližší. Zkráceně: Jde o zájezd na hory, který pořádá zaměstnavatel Hanky a my jsme přivzváni. Cíl je na Velkém Javoru na německé straně Šumavy kousek od Železné Rudy. A je to levné. Tolik klady. K největším záporům patří, že sraz je u Masarykova nádraží v 6.00 ráno. Dig.

No já nevím. To snad zase není tak hrozný, ne?

Vkt.

Většina z účastníků od nás nemá šanci se včas dostat na inkriminované místo. Schůdné řešení je seznat naše účastníky na Vinohrady, tady přespat a společně ráno vstát a navzájem se podpírat při cestě na autobus. Dig.

Pravda, mohl bych přespat i doma, ale takhle to je jednodušší.

Vkt.

Účast na této akci přislíbili Hanka, Dig, James, Monika, Tomáš a Viktor. Takže to bude schůdné. V pátek 10.3. večer se opravdu scházíme. Každý jak mu vytížení dovoluje. První dorazil Viktor, po něm James za nějakou dobu Tomáš

a hluboko po půlnoci Monika. Ta byla nejvytíženější. Přišla přímo z nějaké pijatky nebo odkud. Dig.

Někdy v průběhu noci Monika zavolala, že přijde po té půlnoci. A já jsem na ní měl počkat a vpustit jí dovnitř. No, proč ne? Sednul jsem si do křesla, vzal jsem si sluchátka a pustil hudbu. A čekal. A usnul. Nejednou mě probudil takový divný zvuk. Aha. Monika volá. Byl jsem trochu zmatený, chvílku mi to trvalo, ale nakonec jsem jí otevřel. Vpustil jsem jí dovnitř a po složitých procedurách ulehli. Každý do svého. Vkt.

Ráno 11.3. 05.00.

Pištěj, skřehotaj a hrajou tu mobily. Každý pro jistotu nastavil svůj abychom nezaspali. Vykutálet se z pelechů je doslova nadlidský výkon. Oblékání a ostatní ranní činnosti probíhají víceméně automaticky s vypětím všech dostupných sil. Na všech je vidět jak mají tělo z olova, nebo jiného málo poddajného materiálu. Dig.

Né, že bych byl nějaké ranní ptáče. Ale tohle zase ne. Probudil jsem se normálně a hned byl provozuschopný. Je to celkem sranda, jak se ostatní mátohy pomalu zvedaj. Vkt.

Nejspíš asi vím, kde vzali filmaři předlohy pro různé filmy s tematikou záhrobní typu Zombie. Pozvolna jsme se dopravovali k odchodu a přesunu metrem k autobusu. Jak tak spíme, neděje se nic mimořádného. I nástup do autobusu proběhl bez jakýchkoliv nesrovnalostí. Jen se ukázalo, že přední část vozidla zabírají Mrkvičkovci, kterých je taky pozeňmaně a Mayerovci zabrali zadní část.

Je tma, zima, venku ležít snít. V 6.15 odjíždíme. Hanka s Monikou komentují místa, kterými jsme projížděli minulý týden na kolech a jež jsou teď za okny vozu. Jsou nadšený z toho, jak to tu pěkně poznávají. Pomalu se probouzíme, hovoříme o smyslech i nesmyslech a některé výroky výsledně masírují bránice přicházejícím smíchem. A pak zase všechno uvadá a pospáváme. Dig.

Tady musím bohužel souhlasit. I na mně to spánek ještě zkoušel. Snad jediné zastávka někde na dálnici u pumpy nás trochu probudila. Vkt.

Na předhůří Šumavy se probouzíme a obdivujeme krásu a malebnost zasněžených hor, kopečků i vesnic. Ale bydlet by tu nikdo z nás nechtěl nechtěl. Dig.

Protože nevím, do čeho bych šel, tak náhodou klidně jo. Cestou jsme projeli školícím střediskem všech českých tunelářů, vesnici Čachrov. Vkt.

Mě zaujala dlouhá pasáž cesty vedoucí do kopce. Je to tu opravdu pěkný a odhadem 10 km dlouhý. Jet to tak z druhé strany. Na kolech... Nakonec, přeci to nemůže být zas takový problém. Pokud jsme na silnici, na které si myslím, že jsme, vede přímo do Rudy. A kopec z Rudy nahoru není nijak zlý. Takže až se tudy budeme někdy vracet... Řeč se nějak stočila na hranice a jejich přecházení a doklady k tomu potřebné. Má to jít na prostou občanku.

Dig.

Já mám ale pas. Nechci využívat snad jedinou výhodu, kterou nám přinesla unie. Vkt.

James nesmlčel obavu z platnosti typu, který drží a používá. Nikdo však není schopen říci, jestli použitelná je, nebo ne.

Dig.

Já to schopná říct jsem. James byl informován, který doklad je dostatečný pro vycestování. Bránil se tím, že ještě loňské léto na stejný doklad vycestoval na Slovensko. A hlavně jak je jeho zvykem nenechal se problémem občankou nijak rozhodit a zastával názor, že když ho pustí tam, tak zpátky ho pustí taky.

Hnk.

Ale co, stejně se v autobusech kontroluje namátkově a byla by to zatracená náhoda, kdyby vyhmátli právě jeho. A už je tu Železná Ruda. A jedeme kolem místa, kde je kemp, teď hluboko pod sněhem, ve kterém jsme na Expedici 2005 spali. Než jsme to probrali, jsme na hranicích. Čeští celníci nás pouštějí aniž by vylezli z budky. A je to v pohodě. Přijíždíme na německou stranu. Zastavili nás a nastoupila ženská v uniformě. Tak to je slabší. Kontroluje každého zvlášť. Vepředu je nějaký rozruch. Celní pracovnice se prosoukala až k nám. Kontrola probíhá zdárně a to až k Jamesovi. Vzala mu doklad, prohlásila za neplatný a vyzvala ho k vystoupení z autobusu. Nádherná ukázka toho, že pokud se něco může pokazit, pokazí se to. Tak dobrá. Ale samotného ho tu nenecháme! Vystupujeme s ním. Oblékáme se, bereme s sebou nezbytnosti a jdeme ven.

Dig.

Vedoucí zájezdu byla z našeho hromadného výstupu docela v šoku. Divila se, že nás tolik nemá platnou OP. Vysvětlila jsem, že hřišník je mezi námi jen jeden, ale že ho tady samotného nenecháme a vystupujeme všichni.

Hnk.

A venku společně s osádkami obou vypravených autobusů čekáme na Tomáše a Moniku. Začíná všeobecná nervozita. Nějak nechápeme co tam 15 minut dělají. Já bych se za tu dobu dokázal nejen převléct, ale i osprchovat a osušit. Konečně jsou tu. Ještě dostáváme instrukce od vedoucí zájezdu, že v 17.00 u kostela s bání a že tuto informaci máme předat paní, která byla nucena vystoupit také. Tak jo. Vydáváme se po silnici zpět do Rudy.

Co s načatým večerem? Já jsem tu po několikáté, Tomáš to tu také zná, loni jsme tudy jeli během Expedice. S Tomášem jsme vymysleli, že dojdeme do města a seženeme informace o místní dopravě a pak se uvidí. Ale nejdříve na vhodném místě zastavíme a Monika s Tomášem provedou nějaké technické úpravy. Po pár desítkách metrů je v hradbě sněhu vydlabané místo na zaparkování auta. To tu teď není. To je to místo. Dost by mě zajímalo, co to ti dva chtějí podnikat. No to svět neviděl! Oni se jdou svlékat!

Teprve při akci samotné vidím co a jak. Oba to přetřápli při oblékání v autobuse. A při odstraňování třistašedesátépaté vrstvy oblečení chápu, že je jim horko. Což u Moniky tenhle přehmat chápu. Není znalá. Ale u Tomáše mě to zarazí. Dig.

U Moniky jsem si všimnul, že nějak ráda dává suché rukavice a jiné výstrojní součástky na mokrý sníh. Sice jí říkáme, že to není nejmoudřejší nápad, ale nic. Nezabývá se tím. Vkt.

Korekce vrstev proběhla, jdeme dál. Po pár desítkách metrů jsme zase v Rudě.

Došli jsme na náměstíčko a objevili infocentrum. Půjdeme se tedy informovat. Máme vizi Prášilského jezera. Paní za přepážkou nás z toho vyvedla. Nejbližší spoj jede 15.40 z Rudy. To je dost blbý, když tu máme být v pět zase zpátky. Tak to neprošlo. Tak kam jinam? Když nás tudy loni Tomáš vedl na Expedici, vyvekl nás na Špičák. A bylo to tam docela pěkné. Akorát mám obavu ze vzdálenosti. Jeli jsme kolmo a hlavně z kopce, který patří k těm příkřejším. Tedy to že jsme byli dole za pár minut je teď pro nás navigační informace k prdu. Naštěstí vše vyřešila paní informátorka tím, že zavolala majitele a patrně taky jediného řidiče místní taxislužby. Nadiktovala mu počet a solventnost (máme s sebou haldu Eur, ale zatraceně málo korun) a po chvílce povídání byl tu. Dig.

Jen mně trochu znervózňovalo, že mu paní asi dvakrát, řekla, že jsme Pražáci. To by nám mohl dát nějakou extra cenu. Vkt.

Rozloučili jsme se, nasadli do taxíku a nechali se vyvézt na Špičák. Cesta je krátká a rychlá. Silnice však katastroficky rozbitá.

Nějak se mi nechce věřit, že jsme tudy letěli tmou a nocí nějakých 50 km/h na kolech. Taxikář nás vysadil u hotelu Karl a naučtoval nám 120,- Kč za všechny dohromady. To se mu to teda muselo vyplatit! A jsme na parkovišti kde jsme začínali loňský sestup. Dig.

Teď jsem ale oproti prvnímu dni expedice kdy nás Tomáš dovlékł až sem neměla plíce na vestě a mohla se rozhlížet a kochat. Když jsem viděla sklon silnice byla jsem docela překvapená co jsem byla schopna s plně naloženým kolem v létě vyjet. Hnk.

Začínáme koulovačkou. Po dokonalém omrznutí tlapek se jdeme podívat na místní vestavěnou mapu kudy a hlavně kam.

A máme to. Půjdeme se podívat na jezera. Nejdříve na Černé a potom, když už jsme ti Hell's na Čertovo. Kolem jsou vysoké hradby sněhu, sníh se drží v mocných vrstvách n stromech, sníh nám křupe pod nohama a pod námi se lehce propadá sníh. Všude kolem se povaluje sníh. Těžká romantika.

Cesta vypadá velmi pohodově. Je široká na jednu rolnu a při krajích jsou vyfrézované běžecké stopy. A samozřejmě za nimi hradby sněhu. Povrch je tvořen sněhem, do kterého se při každém kroku propadáme asi 3 cm. Jde se dobře. Je tu zimní pohoda přerušovaná jen tu a tam pachtíci se individui na běžkách.

Dig.

A taky občas malé skupinky pěšmo jako my. Těch je ale oproti běžkařům podstatně méně.

Hnk.

A tak pomalu jdeme, kocháme se okolím, Tomáš fotí, což s sebou nese zastavování, dlouhé přípravy a po stisknutí spouště nekonečný přívál „vyjmenovaných slov“ na adresu foťáku, který neudělal to co měl.

Dig.

Já jsem taky občas fotil. Jenže se nějak zatáhlo, začal padat docela hustě sníh. Takže jsem svůj foťáček schoval nejdřív pod bundu a potom do brašny. Vkt.

A pochopitelně každý okamžik využíváme k páchání blbin. Velmi oblíbeným sportem se ukázalo vzájemně strkání do co nejhlubšího sněhu. A že ho tu je! Člověk nebo ženská si chvilku nedá pozor a je tam nad pas. A vyhrabat se z toho bílého, studeného není jen tak. Zvláště pak v okamžicích, kdy se na postiženého snese hejno sněhových koulí. Jak už mnoho let říkám: Není třeba nepřátel, stačej kamarádi. ☺ A kromě toho chvílema hustě sněží. Což o to, je to krásné. Ale taky to padá za límec a do očí a otravuje to svou nízkou teplotou. Ale pořád se jde dobře. Monika zahlédla vpravo od cesty asi 15 metrů od jejího okraje „dívčí sen“ (má se na mysli silně nadržovaná dívka). A hned k němu.

A hned první krok ji zradil. Došlápla asi metr pod úroveň cesty. Ale nevzdala to a prohrnovala se ke stromu. Nemám ponětí proč to udělala, ale i to byla chyba. Samozřejmě ten, kdo se přírodou trochu pohybuje ví, že právě místům jako jsou kmeny stromů, nebo roští je třeba se vyhnout. Právě tam bývají návěje nejhlubší. Je tomu tak i

zde. A tak Monika využívá větve rovnoběžnou s terémem, na kterou dosáhne. Přitáhla se a vyprošťování se daří. Ale jen do okamžiku, kdy větev praskla a Monika se ocitla v ... závěji.

Ale tak moc chtěla k pařezu se svým snem, až se k němu prohrabala. A teprve u něj patrně zjistila, že ať je to jak chce, tento exemplář je nepoužitelný, neboť je jaksi poněkud veliký a nehodí se než ku obdivování. Ani cesta zpět k nám není jednoduchá.

Ale Monika je vynalézavé děvče a tak si nejspíš vzpomněla na to jak to dělají tuleni. Má se na mysli jak se přesunují po studeném kluzkém povrchu. A tak ulehla na břicho a rukama i nohama se odpichovala čímž došla po bundě až k nám a pak elegantně přepadla ze sněhové hradby na cestu k našim nohám zobákem napřed. A při tom všem je pořád plná humoru. Jdeme dál a tu vyvstal kardinální problém. Zejména pro dívky. Jak a kam jít za roh.

Dig.

Monika se nám na několika místech pokoušela ztratit z dohledu, aby mohla vykonat TO. Neúspěšně. Prý jí v tom překázela jediná věc - sníh.

Vkt.

My, pánové, to máme dost jednoduché... A tak si to trpělivě nesou někam, kde bude možné si ulevit. A tak v duchu předešle jmenovaného postupujeme nádhernou zimní krajinou za občasného sněžení až k Černému jezeru. A jsme tu.

Hm, ukradli jim tady vodu a místo ní nasypali sněh.

A proto si dáme svačinku. Našli jsme si místočko, kde sněžilo nejméně a kde o dost méně otravoval studený vítr.

A už máme v rukách chleby se vším možným, tatranky, horalky, sušenky a jiné oplatky a čokolády a k tomu tu z termosek teče několik druhů čaje a grog. Tomášův. Nejlepší.

Na závěr dlabání všeho možného a zapíjením vším možným šokuje James všechny přítomné a vytahuje plechovku Velvetu a dává kolovat. Hnk.

Mezi tím si Monika konečně odskočila. Snad ani nebudu popisovat co líčila po návratu. Jen na dokreslení: mluvila o čemsi mraženém, co páni nemají. Tak, dojedly jsme a začínáme chladnout. Tak zase vpřed. Podle navigace budeme pokračovat tou cestou kam před pár minutami zmizela Monika za roh. Je to tu červeně turisticky značené. Tedy lze předpokládat, že to bude dobrodružné. Skutečně tomu tak je. Opouštíme cestu upravovanou Rolbami a noříme se do lesa. A taky do sněhu. Kouskama je to tu ušlapané od běžkařů. To jsou ta lepší místa, kde se boříme kousek nad kotníky. Všude jinde zapadáváme od kolen po pás. A to všechno v místech, kde jsou popadané stromy, které tvoří téměř nezdolatelné překážky.

Je to velmi namáhavé, ale plné legráček a srandiček. Zvlášť oblíbený žert je pomoc kamarádovi, nebo kamarádce zapadlým po pás podáním ruky a mocným zabráním opačným směrem, než zapadlý čeká. Pochopitelně to má za následek ještě větší zapadnutí, ze kterého se nešťastník sám už opravdu nedostane.

A když potom Monika pořetí vztáhne ruku ke stejnému zachránci a ten pořetí způsobí její ještě větší zabřednutí do bílého sevření, je to pro ostatní k popukání. A další vlna smíchu je, když ji dva jiní vyvečou z díry a táhnou ji po břiše za sebou. Ale nese to statečně a směje se s námi.

A takhle to trvá asi kilometr do půlky kopce, který zdoláváme. Tady jsme potkali běžkaře. Kluka a dvě holky, kteří se pokoušejí tenhle terén námi velmi pěkně upravený do podoby děr a krinců sjet dolů. Je tu dost prudko. Kluk se horko těžko drží na lyžích a

pokouší se jen vyhýbat překážkám. Holka dělá velké oblouky na celou šířku průseku a zakončuje je elegantním zasednutím. Druhá z dívek se ani nesnaží vstávat. Jen se vždycky nakulí na lyže a jede. A když se jí zdá, že jede moc rychle, což je zhruba po každých třech metrech, zase se překulí vedle a zastaví.

Mezi tím nás došla dvojička zamilovaných se psem. Oni se drží za ruce, on ji stále vytahuje ze závějí, vyšlapuje jí cestu a čas od času se zastavěj a navzájem se olíznou. Pes lítá jak splašeněj a hluboký sníh si užívá. Nejvíc ho potěšilo, když jsme mu házeli sněhové koule. A jdeme dál a výš. Pořád stejným tempem a se stejnými nápady.

Dig.

Tady jsem si ověřil, že známá moudrost o vtipu, který po několikátém opakování už není vtípný, je blbost. Do sněhu jsme se propadali stále a pořád a já se tomu pořád smál. Co smál. Chechtal. Až jsem začal mít strach o svůj močový měchýř. Vkt.

Ono to rčení zní takhle: Teprve stokrát opakovaný vtíp se stává vtípem. Tedy, pokud provedete stokrát stejnou věc, vždy se tomu někdo bude smát. Zejména pak ti co ve vtípu nejsou zainteresováni.

Za 90 minut jsme nahoře. Trochu smutné je, že vidíme místo odkud jsme se vydali do terénu. Je asi 2 kilometry do dálky a tak 150 metrů kolmo dolů. Tady se ujišťujeme, že na Hell's jezero jdeme dobře.
 Dig.

Dobře. Jdeme ale zatraceně pomalu. Pokud nezvýšíme tempo, nebudeme na místě srazu včas a hlavně pokud se terén nezmění může nás přepadnout i tma a bloudit v lese v hlubokém sněhu bez světla by bylo víc než jen malé dobrodružství. O to nikdo z přítomných nestojí. Návrhy na návrat se ale neujímají a pokračujeme dál směrem na Čertovo jezero.
 Hnk.

Překonali jsme relativní rovinu na odkrytém prostranství a mizíme do lesa. Tady můžeme názorně demonstrovat jak je to s těma návějemá. Mají tu červené turistické značení pro trpaslíky a myši. Je maximálně do pěti centimetrů nad terénem.

Kterej blb to mohl takhle namalovat. Jak se ale vše změní, když si odmyslíme sněh, kterého tu je asi 150 cm. Pak ano, značky jsou správně vysoko. Viktor má skvělejš

nápad: K těmto „letním“ značkám namalovat „zimní“ o dalších 150 cm výš. Pravda je, že sbor značkařů Klubu českých turistů je taky tlupa Matějů, ale tohle by nejspíš neprošlo. Pro dnešek nám nezbyvá než značky hledat zatraceně nízko a v několika případech je i vyhrabávat. Jestliže cesta na kopec byla sice radostná, ale namáhavá, tak cesta dolů je ještě namáhavější a méně srandovní.

Dig.

Pravda. Když jsem se každým krokem propadl skoro po pás, za chvíli mně to už tolik nebavilo. Zvlášť když jsem cítil, že mám v botech bazén.

Vkt.

Doplahočili jsme se k dalšímu jezeru.

Hm, taky je místo něj jen bílá pláň. Aspoň jim to tu vyfotíme ať i ostatní můžou vidět o co přišli. Tomáš usoudil, že udělal chybu tepelné bilance. Pro normální lidi: Moc se oblíknul, zpotil se a teď nezdrtitelně prochládá. Provedl jednoduché opatření. Má ještě suché věci, které ze sebe sundal na zastávce před vstupem do Železné Rudy. Jednoduše ze sebe všechno sundal a vzal si suché.

Pravda je, že není obvyklé se uprostřed sněhové pláně při teplotě kolem nuly ze všeho svléknout a pak se zase obléknout. Nestrannému pozorovateli by se mohlo zdát, že je Tomáš: a) blázen, b) masochista, c) exhibicionista, d) otužilce. Monika na to koukala a pak se svěřila, že má stejný problém. Ale převlékat se jako Tomáš, který se s tím nemazal, se jí před, zejména pánskou částí, nechtělo.

Dig.

I jala se na 153 mokrých vrstev oblékat dalších 50 suchých. Nejdřív nám moc nevěřila, že to není nejlepší nápad, ale po chvíli nás poslechla.

Vkt.

A tak jsme ji navedli, že kousek od nás je místo za stromečkama, kam je vidět jen málo, a když se otočí k nám zády, bude všechno v pořádku. Přistoupila na to, uchopila svoje věci a vyrazila. A hned u stromečků zapadla a zastavila se. Na nějaké otáčení se už nezmohla. A začala s převlékáním. Nejdříve všechno dolů. Byla do půl těla a její velmi hlasité projevy ve smyslu, že v takové zimě je svlékání vlastně vražda, se změnily v neartikulované pištění a kvilení.

Dig.

Vážně jsem se začínala bát o Moničiny hlasivky. To co předváděla by se nemusela stydět ani u castingu na hlavní roli ve Vříškotu ;-)

Hnk.

Po chvíli vše utichlo. Tak buď je převlečená, nebo mrtvá. Otázkou zůstává, co by bylo lepší. Hm, tak převlečená. A radostně to sděluje celému lesu a okolí.

Dig.

A já jsem zase nic neviděl. Mám zkrátka pech a mnoho dioptrií... ☺

Vkt.

No, je třeba jít.

Pokračujeme sněhem buď hlubokým, nebo přehlubokým. Monika je už unavená a tak jí už některé žertíky nejdou pod vousy. Ale sjíždění kopečků po tuleňovsku provozuje i nadále.

Už začínáme být promočeni a unavení. Chce to hospodu s teplými nápoji. A hele značka je už půl metru nad sněhem. Ale změnila barvu. Je žlutá. Takže červenou jsme někde definitivně ztratili. Nevadí, půjdeme po ní. Trochu to tu znám a hlavně to tu poznávám. Na deseti minutách je horizont kopce a podle mě je pod ním trať. A tam jsme v létě roku 1994 spali. Budeme-li se držet téhle cesty, dovede nás k nádraží a to je severozápadně od centra Železných Rud.

Celé srandovno bylo završeno megažerem, který vymyslela dívčí část výpravy. My vpředu zvolna jdeme po cestě a kličkujeme mezi potůčky a jezírky z tajícího sněhu. Dámy usoudily, že je třeba si cestu zpříjemnit zkratkou.

Dig.

Ten nápad se zkratkou mě napadl, když nás projíždějící auto donutilo vylézt přes dvoumetrovou stěnu sněhu a tam byla sympatická cestička. Bohužel vedla jinam než šli ostatní. To jsme ale zjistily až v půlce a tak jsme se snažily napojit na vás. Přes mokrý a hluboký sníl se nám plán nezdařil a my se potupně musely vydat stejnou cestou zpátky a doběhnout vás po silnici. Ještě, že nás doprovázel Viktor a mohl nás z některých hlubokých zaboření vytáhnout.

Hnk.

Asi by bylo čestné přiznat, že jsem nejen šel s nimi, ba dokonce jsem šel chvíli i první.

Vkt.

Zatímco my jdeme po tvrdém povrchu namrzlé cesty, ony se prodírají mokrým sněhem do výše kolen. Výsledek je ten, že na ně velmi dlouho čekáme a když už nás došly, jsou oundané a kape z nich voda.

Jsmo na silnici a po pár stovkách metrů se napojujeme na hlavní a jedinou, která vede do Rudy. Monika už nemůže.

Jde čím dál tím pomaleji. Ale zastavit a odpočívat nemůžeme. Je na nule a my jsme promočení. To by znamenalo okamžité ochlazení a další omezení pohyblivosti bez možnosti opětného zahřátí. Ty dva kilometry to už vydržíme a pak zalezeme do tepla nějakého lokálu. Cestou jsme ještě obdivovali krásu střešních rampouchů u jednoho z domů na kraji městečka.

Tak to by stačilo. Jdeme se podívat na místo srazu, kde by za 45 minut měl být autobus. Tak jo, kousek zpátky je restaurace Šumava. Zní to dobře, vypadá to dobře, není to dobré. Ale to ještě netušíme. Jsme uvnitř. Je tu teplo a zakouřeno. Ale podle předpisů EU tady mají oddělenou část pro nekuřáky. A to shrnovacími dveřmi v otevřené poloze. To moc nefunguje. Jen jsme se usadili, přišla blondýna z obsluhy. Nic moc, v metru bych si jí nevšiml. Ale tahle mele kraviny a toho jsem si všiml. Snaží se nám vnutit ideu toho, že sem nebude servírováno jídlo. Prý tady obsluhují učni a ti by sem nedošli. Podotýkám, že jsme asi 5 kroků od místa, kam nás chce vypoklonkovat. Mě se to nelíbí, protože tady je jeden celý stůl jen pro nás a vejdemo se sem a v cílovém prostoru jsou jen dva stoly, kam se nevejdeme a kromě toho bychom potřebovali mačetu a lopatu na likvidaci vzduchu zahuštěného kouřem. Slečna vedoucí obsluhy je neoblomná. Dobře, zvedám nás a jdeme to omrknout. Teprve když viděla, že to opravdu nejde dovolila nám milostivě zůstat u našeho stolu.

Dig.

Než jsem se vyhrabal a než jsem posbíral všechny svoje věci, tak už byli zpátky.

Vkt.

Další rozmíška nastává při objednávání. Něco mají, něco ne. To je normální. Ale tady to mají jen pro někoho a jen omezeně... No krucinál!!! Slečna pochopila, že přestřelila a radši zmizela.

Zato začali přicházet učni. Mám pochybnosti, že všem už bylo 15 let. A jsou to opravdu kopyta. Nejen že rozlévají, ale taky si v tom máchají prsty. Vrcholná čísla nám předvádí blondáte vyžle, které nejspíš nechtili ani vedle v srdíčkovém domečku. To je ten, co má po fasádě a v oknech rozmístěna červená blikající srdíčka a neonové kontury slečen. Tak týhle blondýny bych si v metru všimnul a asi bych vystoupil. Já jsem si dal stádo grogů – celé odsouzeno k rozliti – a vývar. A kromě neočekávané první chuti jsem spokojen.

Dig.

Neočekávanou chuť jsi mohl ale po upozornění servírky čekat. Jak řekla, je to specialita šefkuchaře a bude obsahovat vše co najde v kuchyni a bude oproti zvyku mírně nakyslá. Když někdo chce experimentovat

Hnk.

Zato česnečka, kterou mají všichni ostatní asi tak úplně v pořádku není. Ohřáli jsme se, čas srazu se přiblížil, je třeba zaplatit a jít. Ale ani placení neproběhlo hladce. No a jdeme. Došli jsme na sraz a spolu s námi je tu i paní s běžkami. Prý si celý den brouzdala sama po zdejších stopách a hvozdech. Zdá se být spokojená. Začínáme chladnout. Přišla SMS, že autobus má zpoždění.

Dig.

Hned jsme vzpomínali na náš výlet do Špindlerova Mlýna a anabázi s autobusem...

Vkt.

Ještě nevyjeli, protože se jim ztratil nějaký pán. Hmm.

Dig.

No, to bylo taky moje pěkné faux faux. V pondělí v práci jsem se při jedné pracovní návštěvě zeptala kolegyně Pavly, která byla jako my v sobotu na horách, zda neví co to bylo za pána co se v Němčecku ztratil. Podívala se tak vážně na mě a odpověděla: „Vím, to byl můj manžel.“ Dozvěděla jsem se i podrobnosti, jak byl chudák hodinu před srazem běžkařů ještě 25 km od místa srazu a netušil, že je tak daleko. Pak s vypětím všech sil doběhl na spodní parkoviště a na vrchní parkoviště kde byl autobus ho svezli nějací dobráčtí Němci. No a aby to měl ještě těžší nechal si v Praze mobil tak byl bez spojení. Vůbec se Pavle nedivím, že o něj měla strach. A navíc ho pak musela zaštitit proti rozlobeným lidem z autobusu. Ještě, že my si aspoň naším problémem s občankou nepoštvali ostatní lidi proti sobě. Hnk.

Naproti je hospoda. Hurá dovnitř. Že jsme nešli sem rovnou. Je to tu o dva až tři řády lepší než v předešlém podniku. Především se o nás stará profesionální a decentní obsluha. Taky blondýna. Ale na úrovni. A tak sedíme a objednáváme, konzumujeme, bavíme se a to i s paní běžkařkou. V 19.10 přichází SMS, že autobus už je na hranicích. To znamená, že za deset minut je tady. Platíme. A zase to drhne. Zdá se, že jenom já jsem si všimnul, že se nám vyměnila obsluha. Ta naše původní neměla brýle a tahle slečna – paní je má. Placení je u konce. Monika se převlékla do relativně suchého, co ze sebe sundala u Čertova jezera včetně ponožek. A tu je zaskočena. Nechce se jí v suchých ponožkách do mokrých bot a být v nich ještě nejméně tři hodiny. A tak jí někdo poradil, že řešení problému jsou igelitové pytlíky navlečené přes ponožky. A tak zahájila vyčerpávající monolog směrem k servírce. Ta již po pár slovech pochopila, ale Monika se nadá zastavit a dopověděla všechno až do konce. Servírka ji vyslechla, kývla a chystala se zařídit potřebné. Než však stačila cokoliv, dorazila ji Monika otázkou: „Zvládnete to?“ Servírka šla do kolen. Patrně čekala, že jde o žert, ale Monika se tvářila velmi vážně a možná trochu povýšeně. A tak se stalo, že se Monice povedlo rozhodit a naprosto vykolejit jinak velmi profesionální a distinguovanou obsluhu. Mám dojem, že tam padaly výrazy související se skotem. Přitočil jsem se k servírce a pokusil celou záležitost nadlehčit a utlumit. Ta na to přistoupila a přiznala, že takhle jí jen tak někdo nedostane. Když se se mnou loučila, byla zase v klidu a dokonce se usmála. Ale to už do sálu vrazila vedoucí zájezdu a koukala jak jsme na tom, byla velmi potěšena, když viděla, že akorát odcházíme. Přešli jsme silnici, prosmýkli se podél závěje

a nasoukali se do vozidla. A dál to už vlastně nebylo tak zajímavé. Všichni vyndali jedlé zásoby a začali něco zobat a při tom pospávat, nebo povídat se sousedem, prostě se každý snažil nějak přečkat do dojezdu do Prahy. Řidič jel klidně, rozvážně a pohodově. A už jsme tu. Prostor před Masarykovým nádražím. Vystupujeme, snažíme se pobrat všechno, co jsme sem ráno přivlekli, rozloučili se s těmi, co opovrhli službami Pražského metra a vydali se na poslední kousek cesty.

Po cestě jsme se zase loučili a rozdělovali, až jsme dorazili na Vinohrady. No a to byl vlastně konec naprosto ztrřestěného víkendu.

Dig.

Pro mně ne. Ještě ne. V pondělí, ve škole na cvičení, mě jeden student zaskočil otázkou, jestli jsem náhodou nebyl o víkendu na Šumavě. Já, zmatený, jsem mu řekl že ano, a proč jako? Prý mně viděl v Železném Rudě v hospodě. To jsou mi věci. Svět je fakt malý....

Vkt.

...a vážnost pedagoga v hajzlu.... ☺

© Hell's Tour^{plus} 2006
Dig & Hnk & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz